

„Csak kétféleképpen élheted az életed. Vagy abban hiszel, hogy a világon semmi sem varázslat. Vagy pedig abban, hogy a világon minden varázslat.”

Albert Einstein -

Egy kismacska vagy

Nagyon izgultam. Olyan agresszívan dörzsöltem az alapozót a bőrömbe, hogy pirosabb lett, mint amilyen előtte volt. Bianka a félig vizes hajamból próbálta kifésülni a gubancokat, nem sok sikerrel, talán maga Arachné sem szótt volna jobbat annó a fonóversenyén Athénéval. Timi eközben különböző szetteket állított össze, amelyeket viselnem kellene, hogy kellőképpen prezentálhatóvá váljak majd. Egy idő után már magam sem tudtam eldönteni, hogy melyikünk stresszel jobban a találkozó miatt, hiszen most látja ez a srác először a házat, engem meg másodszor, mit fog majd szólni, mi van, ha nem tetszik neki, amit lát? Feszülten figyeltük a kapucsengőhöz tartozó telefont.

Amikor már mindenhol pacsuli parfüm illata terjengett, és a kibogozhatatlan gordiuszi csomók is egészen simának tunk a hajamban, illetve mindhárman elszívtuk a ciginket, tökéletes időzítéssel csendült fel a várva várt csengő. Bianka felüvöltött – önmagához képest visszafogottan:

– Itt a fiú!

A telefonhoz rohant, és páni félelemmel meredt rám, hogy ilyenkor mi van, a piros vagy a fekete gombot nyomja, melyik engedi fel Botit. Mondtam neki, hogy a fekete, és amúgy hallatszik a kapuban felszerelt készülékben is, ahogy ordibál, úgyhogy elég legyen, induljanak el valamerre, mert a srác

nem tudja, hogy ők is itt vannak.

– Hoztam kaját, és nem fogod elhinni, hogy mit találtam neked tegnap este a Szimplában! Egy doboz cigit, csak úgy mondanám! – lépett be Boti az ajtón pár héttel később. – Bocs, hogy nem csengettem, csak sokkal egyszerűbb volt benyomni a kódot, meg tele vagyok cuccal, de láttam, hogy az erkélyen ültél, úgyhogy gondolom, tudtad, hogy jövök...

Lerúgta a cipőjét a lábáról a márkás táskája mellé, és határozott léptekkel elindult az irányomba. Én komótosan tápázkodtam fel a székről, aztán letettem a könyvet, amelyet akkor vettem elő, amikor észrevettem magas alakját közeledni a Bocskain, mert hát ugye milyen vonzó is leszek, ha arra néz fel, hogy ez a szőke csaj a saját erkélyén ülve olvas. Aztán álmatag mozdulatokkal öleltem át, mint aki szinte meglepődött, hogy látja. Nagyon féltem a szemébe nézni, mert rettegtem, hogyha találkozik a tekintetünk, akkor elfelejtek majd ember módjára kommunikálni, és örökre a foglya maradok annak a zavaros, azúrkék kavalkádnak. Úgyhogy óvatosan elkerültem a veszélyes pillantásokat, és magamat is meglepve inkább csak hozzádörgöltem a fejem a vállához.

Azt hiszem, ez volt az a pillanat, amikor először éreztem, hogy valójában, lassan, de biztosan elkezdek átváltozni kismacskává.

Kibontakoztunk az örömteli ölelésből, és izgatottan vezettem be a konyhába, mert hát aznap ünne-

peltük a kéthónapos fordulónkat, ezért gondoltam, kirúgok a hámból, és a nagyon olcsó fehér bor helyett egy nagyon kicsivel drágább pezsgőt veszek találkozásunk alkalmából. Az ital minimum az istennek nektárjával ért fel – legalábbis nekünk, főleg miután a háromnegyede elfogyott. Boti talán hamarabb megérezte fejében az éteri nedűt, mint én, mert bekapcsolta a szalagavatóján elhangzott keringőt, majd azt mondta, hogy rakjam be én is a miénket, mert most újra eljátsszuk az eseményt úgy, „ahogy eredetileg lennie kellett volna”.

A tánctól kifulladás után összegömbölyödtem a kanapén, és megbabonázva bámultam, ahogy az utca fényei az arcán kóborolnak, és az az ijesztő azúrkék szempár szinte zöldre vált, írisze meg olyan lett, mint egy rombusz vagy legalábbis egy deltoid, és már nem is tudom, hogy ő vagy én, de valamilyünk végre kimondta, amit már régóta éreztünk:

– Egy kismacska vagy.

Abban a pillanatban ő is, meg én is átváltoztunk, és utána egészen sokáig, hosszú-hosszú hónapokig maradtunk mind a ketten kismacskák.